

Toimitussihteeriltä

Kaupunki on muuttunut vuodessa. Ei suuresti – Buenos Airesin tunnistaa kyllä omaksi itsekseen – mutta ulkopuolinen silmä poimii maisemasta poikkeamat. Useat julkiset hallintorakennukset näyttävät vetäytyneen kuoreensa, eristäytyneen ympäröivästä kaupunkirakenteesta. Aidatut muistomerkit ja puistot seuraavat samaa esimerkkiä.

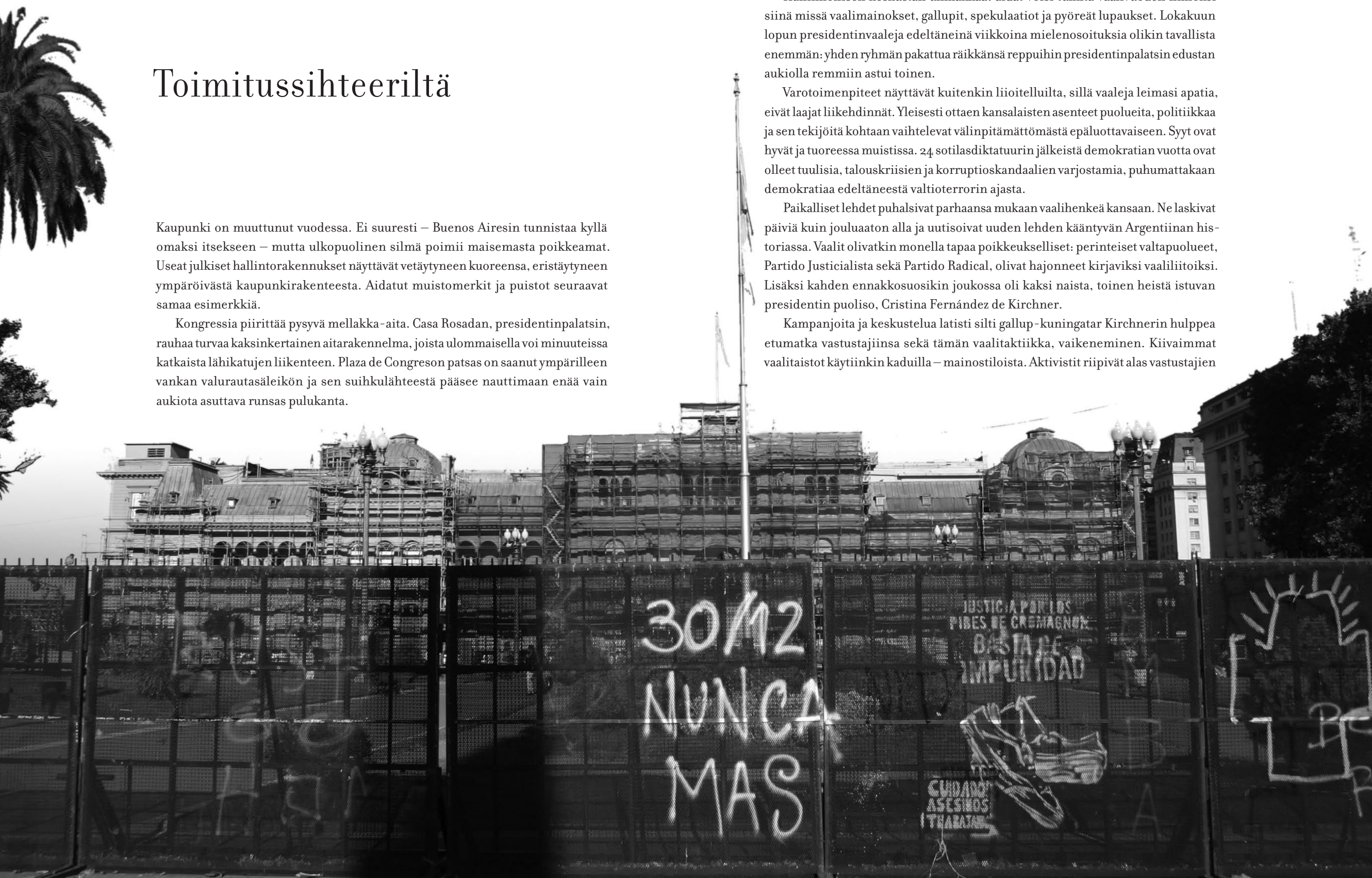
Kongressia piirittää pysyvä mellakka-aita. Casa Rosadan, presidentinpalatsin, rauhaa turvaa kaksinkertainen aitarakennelma, joista ulommaisella voi minuuteissa katkaista lähikatujen liikenteen. Plaza de Congreson patsas on saanut ympärilleen vankan valurautasäleikön ja sen suihkulähteestä pääsee nauttimaan enää vain aukiota asuttava runsas pulukanta.

Hallinnollisen keskustan uhmakkaat aidat voisi tulkita vaalivuoden ilmiöksi siinä missä vaalimainokset, gallupit, spekulatiot ja pyöreät lupaukset. Lokakuun lopun presidentinvaaleja edeltäneinä viikkoina mielenosoituksia olikin tavallista enemmän: yhden ryhmän pakattua räikkänsä reppuihin presidentinpalatsin edustan aukiolla remmiin astui toinen.

Varotoimenpiteet näyttävät kuitenkin liioitelluilta, sillä vaaleja leimasi apatia, eivät laajat liikehännät. Yleisesti ottaen kansalaisten asenteet puolueita, politiikkaa ja sen tekijöitä kohtaan vaihtelevat välinpitämättömästä epäluottavaiseen. Syyt ovat hyvät ja tuoreessa muistissa. 24 sotilasdiktatuurin jälkeistä demokratian vuotta ovat olleet tuulisia, talouskriisien ja korruptioskandaalien varjostamia, puhumattakaan demokratiaa edeltäneestä valtioterrorin ajasta.

Paikalliset lehdet puhalsivat parhaansa mukaan vaalihenkeä kansaan. Ne laskivat päiviä kuin jouluaaton alla ja uutisoivat uuden lehden kääntyvän Argentiinan historiassa. Vaalit olivatkin monella tapaa poikkeukselliset: perinteiset valtapuolueet, Partido Justicialista sekä Partido Radical, olivat hajonneet kirjaviksi vaaliliitoiksi. Lisäksi kahden ennakkosuosikin joukossa oli kaksi naista, toinen heistä istuvan presidentin puoliso, Cristina Fernández de Kirchner.

Kampanjoita ja keskustelua latisti silti gallup-kuningatar Kirchnerin hulppea etumatka vastustajiinsa sekä tämän vaalitaktiikka, vaikeneminen. Kiivaimmat vaalitaistot käytiinkin kaduilla – mainostiloista. Aktivistit riipivät alas vastustajien

julisteita ja liimasivat päälle omat ehdokkaansa. Anarkistit tuhrasivat tasapuolisesti kaikki julisteet ja kehottivat kansalaisia äänestämään tyhjää. Humoristit parantelivat ehdokkaiden tyyliä yksityiskohdilla. Tuloksena oli monenkirjavia vaalikollaaseja ja yllättäviä vaaliliittoja, samassa julisteessa äärioikeistoa ja -vasemmistoa sekä viiksekkäitä naisia.

Viikko vaalien jälkeen kollaasit ovat peittyneet uusien mainosten alle, mutta mellakka-aidat ja valurautasäleiköt puolustavat järkkymättä saavutettuja asemiaan. Nekin voisi tulkita vaalivuoden ilmiöksi, jolleivät ne rajoittaisi julkisten tilojen käyttöä pysyvästi. Hallintorakennukset vetäytyvät kuoreensa, eristäytyvät muusta kaupungista, seisovat varpaillaan poikkeustilaa peläten.

Jotain käyttöä aidoille on sentään löytynyt: kansalaiset kirjoittavat niihin protestinsa siinä missä muihinkin seiniin.

Inka Kaainen

Buenos Aires, 5.11.2007

PS. Sihteerin etätöitä ihmetteleville: Etelä-Amerikan-kierrokseni kestää vuoden loppuun ja täyttyy vaalitarkkailun lisäksi sellukiistasta ja katukaupasta. Osallistun professori Jussi Pakkasvirran Pulp fiction -tutkimushankkeeseen Argentiinassa ja Uruguayssa sekä kerään kenttämateriaalia väistökirjaani kaupungin julkisten tilojen käytöstä Bolivian Cochabambassa.